

Arrest

nr. 149 880 van 22 juli 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 9 juli 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 24 juni 2015.

Gelet op de artikelen 39/77 en 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juli 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 22 juli 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken K. DECLERCK.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat T. VERBEKE, loco advocaat J. BAELDE, en van attaché K. GOOSSENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bent u een soennitische Pashtoun, afkomstig uit het dorp Ghwaghiza, gelegen in het district Hisarak, provincie Nangarhar (Afghanistan). U bezit de Afghaanse nationaliteit, heeft geen school gelopen in Afghanistan en hielp uw vader met het bewerken van jullie land.

Op 24 april 2012 vroeg u een eerste maal asiel aan in België. U haalde toen aan dat u in 1384 (21.03.2005-20.03.2006 Gregoriaanse Kalender (GK)) toegetreden zou zijn tot het Afghaans nationaal leger (ANA). U stelde een opleiding van vijf maanden te hebben genoten in het trainingscentrum van Kabul. Na uw opleiding zou u gedurende drieënhalf jaar gewerkt in de militaire academie van Kabul. Nadien zou u overgeplaatst zijn naar de kazerne van Jalalabad (provincie Nangarhar) waar u ongeveer anderhalf jaar zou gewerkt hebben. Ongeveer vier of vijf maanden voor uw vertrek uit Afghanistan zou u problemen gekregen met de taliban in Hisarak. De taliban zouden

tweemaal naar het huis van uw familie zijn gekomen en twee dreigbrieven afgegeven hebben. Telkens zou gevraagd geweest zijn met uw activiteiten bij het ANA te stoppen en zou u gevraagd geweest zijn u bij hen aan te sluiten voor de jihad. Omdat uw familie oordeelde dat u Afghanistan best kon verlaten, zou u met behulp van uw neef in Jalalabad Afghanistan in 1389 (21.03.2010-20.03.2011 GK) verlaten hebben en vervolgens via Iran, Turkije, Griekenland, Italië, Frankrijk naar België gereisd zijn. Ter staving van uw asielaanvraag legde u toen volgende documenten neer: een militaire kaart, een militair rijbewijs, een verkleinde kopie van uw taskara en twee foto's genomen tijdens uw dienst bij het ANA.

In het kader van uw eerste asielaanvraag werd u op 23 augustus 2012 gehoord op het Commissariaat-generaal. Op 30 augustus 2012 werd u evenwel een weigeringsbeslissing betekend, die op 15 februari 2013 door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (RvV) bevestigd werd. Enige tijd later verliet u België richting Calais (Frankrijk), met als enige doel de oversteek naar het Verenigd Koninkrijk (VK) te maken. Dit mislukte aanvankelijk, maar uiteindelijk slaagde u er in om in januari 2014 Londen te bereiken. Aldaar werd u na enkele weken echter al gearresteerd op verdenking van verkrachting. Uiteindelijk werd u op 22 mei 2014 veroordeeld voor deze feiten tot een gevangenisstraf van 3 jaar en 3 maanden. Het Verenigd Koninkrijk (VK) wilde u vervolgens naar Kabul (Afghanistan) repatriëren, maar gezien u asiel aanvraag werd u in het kader van de Dublinreglementering overgedragen aan België.

Na uw aankomst in België vroeg u, nadat er in uw hoofd eveneens een verwijderingsmaatregel was genomen, op 4 juni 2015 een tweede maal asiel aan. Hierbij haalde u aan dat uw vrees nog steeds actueel is en dat u volgens uw oom J., in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, niet enkel door de Taliban, maar ook door de Afghaanse autoriteiten dreigt gearresteerd en vermoord te worden.

Ter staving van uw nieuwe asielaanvraag legde u 16 foto's neer van uw tijd in het ANA, teneinde aan te tonen dat u destijds weldegelijk deel uitmaakte van het ANA; alsook een verklaring van de dorpsoudsten van Ghwaghiza, ter bevestiging van uw problemen.

B. Motivering

Na grondig onderzoek stel ik vast dat u onvoldoende elementen heeft aangebracht op basis waarvan ten aanzien van u kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie.

Vooreerst dient vermeld te worden dat hoewel u zich nog steeds beroept op de asielmotieven die u tijdens uw eerdere asielaanvraag in België inriep (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 2-5), het Commissariaat-generaal hiermee op heden geen rekening houdt daar ze reeds eerder onderzocht en beoordeeld werden. Bovendien legde u tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, d.d. 17 juni 2015, geen nieuwe verklaringen af die een ander licht werpen op de toenmalige vaststellingen van het Commissariaat-generaal, met name dat het, op basis van de toen door u afgelegde verklaringen, de door u neergelegde documenten, en de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie, niet aannemelijk was dat u destijds voor het Afghaans nationaal leger (ANA) zou gewerkt hebben, dat u tot 2011 in Afghanistan zou verbleven hebben; en er bijgevolg aan de door u aangehaalde problemen met de taliban geen geloof kon gehecht worden. U beperkte zich louter tot het herhalen van de verklaringen die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag had afgelegd, met name dat u sinds 2005 een drietal jaar als soldaat voor het ANA te Kabul zou gewerkt hebben en vervolgens anderhalf tot twee jaar te Jalalabad, waarna u problemen met de taliban zou gekregen hebben (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 2-5).

Wel legde u nieuwe documenten neer, met name 16 foto's van uw tijd in het ANA, teneinde aan te tonen dat u destijds weldegelijk deel uitmaakte van het ANA. Alhoewel documenten in het kader van een asielerzoek enkel het vermogen hebben om geloofwaardige verklaringen kracht bij te zetten en dus de ongeloofwaardigheid van uw eerdere verklaringen niet zomaar kunnen herstellen, vormen deze foto's alsnog een begin van bewijs dat u destijds weldegelijk voor het ANA werkzaam zou geweest zijn. Niettemin dient opgemerkt te worden dat het bevreemdend is dat u deze foto's pas nu wist neer te leggen, dat de foto's – net als de foto's die u reeds in het kader van uw eerste asielaanvraag neerlegde – allen dateren van tijdens uw opleiding in het trainingscentrum te Kabul, met name in 2005; en dat u noch tijdens uw eerste asielaanvraag, noch tijdens uw huidige aanvraag enig document wist neer te leggen dat aantoonde dat u na 2005 nog in dienst zou geweest zijn bij het ANA. De door u neergelegde badge dateert immers ook van 2005 (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 5-8; 15-16). Dit noopt het Commissariaat-generaal er dan ook toe te besluiten dat u alsnog een begin van bewijs wist neer te leggen mbt uw opleiding/werk bij/voor het ANA in 2005 te Kabul, maar dat u er nog steeds niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat u na 2005 nog in dienst was bij het ANA, en in het bijzonder dat u in de periode 2009-2011 te Jalalabad (Nangarhar) zou gewerkt hebben. Dit te meer uw verklaringen ivm de periode dat u in Jalalabad werkzaam zou geweest zijn reeds eerder allesbehalve geloofwaardig waren (Gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2012, pp. 9-10; 13-15) en u evenmin enig document/foto wist neer te leggen uit die periode (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 5-8; 15-16).

Verder dient opgemerkt te worden dat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat u in het Verenigd Koninkrijk (VK) aangaf dat u Afghanistan reeds in 2009 zou verlaten hebben

richting Iran en vervolgens drie maanden in Turkije, vijf maanden in Iran, en twee jaar in Griekenland zou verbleven hebben, alvorens in 2012 in België op te duiken en asiel aan te vragen (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, p. 15); hetgeen de eerdere vaststellingen van het Commissariaat-generaal enkel onderbouwt, namelijk dat het geenszins geloofwaardig was en is dat u in de periode 2009-2011 als soldaat voor het ANA te Jalalabad zou gewerkt hebben. Dat u in het Verenigd Koninkrijk (VK) valse verklaringen zou afgelegd hebben omdat u er toch niet wilde blijven en u enkel in België de waarheid in dit verband zou verteld hebben (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 15-16), is in deze geen afdoende verklaring, te meer u hier geen enkele reden toe had en er nog andere aanwijzingen zijn dat u in de periode 2009-2011 niet langer in Afghanistan verbleef (cfr. supra).

Dit alles terzijde dient aangehaald te worden dat zelfs indien het al aannemelijk zou geweest zijn dat u tot 2011 in Afghanistan zou verbleven hebben, en tot aan uw vertrek voor het ANA zou gewerkt hebben, quod non, het loutere feit dat u in het verleden als soldaat bij het ANA werkzaam zou geweest zijn niet noodzakelijk inhoudt dat er in Afghanistan in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat. Om in aanmerking te komen voor de vluchtelingenstatus dient u immers ook aannemelijk te maken dat u persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin, of er, omwille van een bepaalde reden, in de toekomst, bijvoorbeeld in het geval van een terugkeer naar Afghanistan, aan blootgesteld dreigt te worden.

Hierin bent u echter evenmin geslaagd, daar u gedurende u beide asielaanvragen erg uiteenlopende en tegenstrijdige verklaringen over de toedracht van de door u aangehaalde problemen aflegde. Zo verklaarde u in het kader van uw eerste asielaanvraag, zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), als tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal, dat u in de loop van het jaar 1389 (21.03.2010-20.03.2011 GK) Afghanistan zou verlaten hebben en dat u en uw familieleden ongeveer vier à vijf maanden vóór uw vertrek problemen zouden gekregen hebben met de taliban omwille van uw werk. Deze zouden tweemaal een dreigbrief hebben achtergelaten en tweemaal langsgesproken zijn, waarna uw ouders u zouden aanbevolen hebben het land te verlaten (Vragenlijst CGVS, 3 mei 2012, p. 3; Gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2012, pp. 10-11). Tijdens uw huidige aanvraag beweerde u dan weer dat uw problemen met de taliban reeds in 2005 waren begonnen. Het Amerikaanse leger zou te Sre/Sro (Ghwaghiza) immers enkele talibanleden gebombardeerd hebben kort nadat u bij het ANA in dienst zou getreden zijn, waarna de taliban u als spion zouden beginnen beschouwen zijn. Anderhalve maand na het incident zouden ze bovendien reeds een dreigbrief hebben achtergelaten en zouden ze uw vader hebben benaderd. Nadien zou het nog tot 2010 hebben geduurd alvorens ze uw vader opnieuw benaderden, al zouden ze hem deze keer wel meegenomen, en ongeveer een maand later, vermoord hebben. U zou op dat moment te Jalalabad aan het werk geweest zijn en pas toen u enige tijd later in verlof was van een buurman vernomen hebben dat de taliban uw vader zou vermoord hebben en uw gezinsleden naar uw oom J. in Jalalabad zouden gevlucht zijn, maar daar nooit zouden aangekomen zijn (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 8-12). Meermaals geconfronteerd met deze tegenstrijdigheden, en in bijzonder met het feit dat u de bedreigingen op geheel andere momenten situeert en ten tijde van uw eerste asielaanvraag geenszins gewag maakte van het feit dat uw vader vóór uw vertrek uit Afghanistan door de taliban zou vermoord zijn of dat uw gezinsleden zouden verdwenen zijn, leek u zich echter van geen enkele tegenstrijdigheid bewust en stelde u enkel dat de tolk tijdens uw eerste asielaanvraag mogelijks andere zaken vertaalde (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 11-13) – terwijl u tijdens uw eerste asielaanvraag zowel op de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ), als op het Commissariaat-generaal verklaarde dat uw ouders in leven én in uw dorp Ghwaghiza waren (Verklaring DVZ, 3 mei 2012, pp. 1-4; Gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2012, p. 5). Evenmin wist u andere redenen aan te voeren die de tegenstrijdigheden in uw verklaringen zouden kunnen verklaren. Daarenboven dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat zelfs zonder de hierboven vastgestelde tegenstrijdigheden uw nieuwe versie van de door u aangehaalde problemen evenzeer erg onwaarschijnlijk is, daar het allesbehalve aannemelijk is dat de taliban u en uw familieleden reeds in 2005 zouden bedreigd hebben omdat ze uw werkzaamheden voor het ANA niet konden tolereren en vervolgens uw werk meer dan vijf jaar zouden gedoogd hebben alvorens uw familie opnieuw te viseren (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 11-13).

Tot slot dient aan dit alles nog toegevoegd te worden dat uw bewering dat u tevens door de Afgaanse autoriteiten dreigt vervolgd te worden, met name op verdenking van banden met de Taliban en medeplichtigheid bij de aanslag op het trainingscentrum van het ANA te Kabul in 2005 (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 10-11; 13), evenmin van die aard is om op heden in hoofde van uw persoon tot een gegronde vrees voor vervolging te besluiten. Zo haalde u dit element – ondanks het mede aan de basis van uw vlucht uit Afghanistan zou gelegen hebben (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 13-14) – niet aan tijdens uw eerste asielaanvraag (Vragenlijst CGVS, 3 mei 2012, p. 3; Gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2012, pp. 10-11). Verder zijn uw verklaringen in dit verband ook allesbehalve geloofwaardig. Zo wist u geenszins aannemelijk te maken waarom de Afgaanse autoriteiten u, die maar één van de 800 aanwezige rekruten was, in het bijzonder zouden verdenken en waarom ze u,

zelfs als zouden ze u in het vizier houden, -nog vijf jaar carrière lieten maken bij het ANA alvorens u in 2010 van spionage te beschuldigen (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 13-14). Dat de aanslag plaatsvond kort nadat u bij het ANA in dienst trad en de Afghaanse autoriteiten daarom viseerden (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, p. 14), is geen afdoende verklaring daar u omringd werd door 800 andere rekruten die net als u net bij het ANA vervoegden. Dat u uiteindelijk pas in 2010 beschuldigd werd omdat het onderzoek van de Afghaanse autoriteiten naar de aanslag tot 2010 in beslag nam (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 13-14), is evenmin een plausibele verklaring.

Dat uw persoonlijke vrees nog steeds actueel zou zijn en u omwille van bovenstaande elementen nog steeds niet naar Afghanistan kan terugkeren, is gelet op het feit dat u nog steeds niet aannemelijk wist te maken dat u tot 2011 in Afghanistan zou verbleven hebben, en tot aan uw vertrek voor het ANA zou gewerkt hebben, alsook op het feit dat er hoe dan ook geen geloof kan gehecht worden aan de door u aangehaalde problemen, dus allerminst aannemelijk. Dientengevolge is het dan ook niet aannemelijk dat er op heden in hoofde van uw persoon een gegronde vrees voor vervolging bestaat en kan de vluchtelingenstatus u niet toegekend worden.

De door u neergelegde foto's, alsook hun bewijswaarde, werden reeds besproken en veranderen zoals reeds gesteld werd niets aan bovenstaande vaststellingen. De door u neergelegde verklaring van de dorpsoudsten van Ghwaghiza, die de actualiteit van uw problemen in het geval van een terugkeer naar Afghanistan zou moeten bevestigen, en het feit dat u zowel door de Taliban als door de Afghaanse autoriteiten zou vervolgd worden (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 6-8), is evenmin in staat dit te doen daar ze slechts een erg geringe bewijswaarde heeft. Dit vooreerst omdat uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn, en door de wijdverspreide corruptie erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn, maar tevens daar duidelijk uit uw verklaringen blijkt dat de verklaring in kwestie door uw oom J. bekomen werd (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 6-8; 15), en bijgevolg makkelijk op basis van uw verklaringen en/of met het oog op uw nieuwe asielaanvraag opgesteld kon worden.

Volledigheidshalve dient aan dit alles nog toegevoegd worden dat, ondanks u afkomstig bent uit het district Hisarak (provincie Nangarhar), u evenmin in aanmerking komt voor het subsidiair beschermingsstatuut in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, daar het Commissariaat-generaal van oordeel is dat u te Kabul en Jalalabad over een intern vestigingsalternatief beschikt.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus aan Afghanen met een risicoprofiel kan een Afghaanse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit een groot aantal gebieden in Afghanistan krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c van de Vreemdelingenwet toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken en voor zover blijkt dat er geen reëel intern vluchtalternatief bestaat.

Het Commissariaat-generaal benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet volgt dat er geen behoefte aan bescherming is indien er in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade bestaat, en indien van de asielzoeker redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij in dat deel van het land blijft. Hierbij geldt als voorwaarde dat de asielzoeker op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land. In casu is het Commissariaat-generaal van oordeel dat u zich aan de bedreiging van uw leven of persoon als gevolg van de veiligheidssituatie in uw regio van herkomst kan onttrekken door zich in de provinciale hoofdstad Jalalabad te vestigen, waar u over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt.

Uit de actuele en objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat de stad Kabul via haar internationale luchthaven op een veilige manier toegankelijk is. Tevens blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kabul en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit de informatie van het Commissariaat-generaal blijkt immers dat er op deze druk door burgerverkeer gebruikte weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt het rapport "UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan" van 6 augustus 2013 in rekening genomen. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afghaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afghaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient

beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan.

UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit “conflict affected areas” nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan. In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen.

Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in uw land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar u afkomstig bent.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie in Kabul (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. Voorts blijkt dat de regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) de situatie in Kabul relatief goed onder controle hebben. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile” doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden geviséerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt.

Niettegenstaande er zich in de hoofdstad Kabul met enige regelmaat complexe aanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van “open combat” of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in de hoofdstad Kabul actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de hoofdstad

Kabul aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uit de door uw advocaat neergelegde informatie blijkt geenszins het tegendeel.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie de aan het administratief dossier toegevoegde EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan – Security Situation van januari 2015; de COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad van 27 februari 2015; en COI Focus Afghanistan: Jalalabad – Aanslag op Kabul Bank 18 april 2015 van 30 april 2015) blijkt verder dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuidoosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt voorts vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, dient opgemerkt te worden dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig.

Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen high profiledoelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Uit de beschikbare informatie blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen.

Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen.

De impact van de hierboven beschreven aanslagen is tot slot niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten.

Niettegenstaande er zich in de provinciehoofdstad Jalalabad met enige regelmaat terreuraanslagen voordoen, kan er geen gewag gemaakt worden van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Jalalabad actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers in de stad Jalalabad aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Uit de door uw advocaat neergelegde informatie blijkt geenszins het tegendeel.

Derhalve dient nog onderzocht te worden of u over een redelijk intern vestigingsalternatief beschikt in Kabul en Jalalabad. Hierbij dient opgemerkt te worden dat uit de UNHCR Eligibility Guidelines van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging. UNHCR aanvaardt daarentegen dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften.

Rekening houdend met uw persoonlijke omstandigheden kan van u dus redelijkerwijs verwacht worden dat u zich in de stad Kabul of Jalalabad vestigt. U bent immers een jongeman van 32 jaar, u bent gezond en spreekt naast Pashtou ook Dari. Verder blijkt uit het bovenstaande dat u in het verleden reeds enige tijd in Kabul hebt verbleven, waardoor u enige affiniteit met de stad hebt, en blijkt duidelijk uit uw verklaringen dat u op heden nog steeds over een familiaal netwerk te Jalalabad beschikt. Uw ooms langs moederskant, J. en H., alsook uw neef A., zijn er immers woonachtig te Angor Bagh

(Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 6; 9). Daarenboven werd u in het verleden reeds door uw oom J. en neef Abdallah geholpen om Afghanistan te verlaten, hebt u vanuit België nog steeds contact met uw oom (Gehoorverslag CGVS, 23 augustus 2012, pp. 16-17; Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 3; 6; 9), en kan er dus van hen verwacht worden dat ze u helpen om in een stad als Kabul of Jalalabad aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen.

Men kan dus concluderen dat u over de nodige contacten en ondersteuning beschikt om in een stad als Kabul of Jalalabad aan de slag te gaan en er als zelfstandig jongeman een bestaan uit te bouwen.

Volledigheidshalve wordt nog opgemerkt dat uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt dat personen die omwille van het geweld in Afghanistan hun toevlucht tot de Jalalabad stad zoeken in gehuurde woningen verblijven, of onderdak kregen bij gastgemeenschappen, vrienden of verwanten. De IDP's kunnen daarenboven rekenen op ondersteuning van verschillende internationale hulporganisaties.

Gevraagd naar uw mogelijkheden om zich in uw land van herkomst te hervestigen stelde u bovendien dat indien u geen problemen met de Taliban of de Afghaanse autoriteiten diende te vrezen u zich probleemloos in Kabul of Jalalabad zou kunnen vestigen (Gehoorverslag CGVS, 17 juni 2015, pp. 16-17). Zoals eerder in deze beslissing werd aangetoond kan er echter geen geloof gehecht worden aan uw beweringen inzake de problemen die u met de Taliban gekend zou hebben zodat deze niet als een ernstige belemmering voor hervestiging binnen uw land van herkomst kunnen worden beschouwd.

Gelet op bovenstaande vaststellingen stelt het Commissariaat-generaal vast dat, daargelaten de huidige situatie in uw regio van herkomst, u in de stad Kabul en Jalalabad over een veilig en redelijk intern vluchtalternatief beschikt in de zin van artikel 48/5, § 3 van de Vreemdelingenwet. U toont geenszins het tegendeel aan.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

2.1.1. Middelen

2.1.1.1. Verzoeker voert in zijn verzoekschrift van 8 juli 2015 in een eerste middel een schending aan van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet) *iuncto* de materiële motiveringsplicht en de zorgvuldigheidsnorm.

Hij geeft een theoretische uiteenzetting over het element “gegronde vrees voor vervolging”, de bewijslast en het voordeel van de twijfel.

Verzoeker acht het evident dat hij geen nieuwe verklaringen aflegt die een ander licht werpen op de toenmalige vaststelling van het Commissariaat-generaal, maar zich beperkt tot het louter herhalen van de verklaringen die reeds in verband met zijn eerste asielaanvraag werden afgelegd, “aangezien verzoeker de waarheid vertelde in zijn eerste asielaanvraag, alsook bij zijn tweede asielaanvraag waardoor er logischerwijs geen sprake kan zijn van nieuwe verklaringen”.

Hij wijst op de zestien foto's die hij neerlegt “die werden genomen toen hij was tewerkgesteld bij het ANA” en op de verklaring van de dorpsoudsten van zijn geboortedorp Ghwaghiza “waarin de ernstige problemen van verzoeker worden bevestigd”.

Waar in de bestreden beslissing gesteld wordt dat verzoeker deze beelden pas bij zijn tweede asielaanvraag wist neer te leggen, wijst hij op zijn verklaringen tijdens zijn verhoor: “Ik wist niet dat ik naar België zou moeten komen en bewijs moest neerleggen. Anders zou ik niet enkel foto's, maar ook video's als bewijs meebrengen.”. Hij legt uit dat hij, ten tijde van zijn eerste asielaanvraag, nog niet op de hoogte was van het belang van deze foto's ter staving van zijn tijd bij het ANA: “Verzoeker was immers in de overtuiging dat zijn militaire kaart én zijn militair rijbewijs én een kopie van zijn taskara (Afghaanse identiteitskaart), alsook 2 foto's meer dan voldoende zouden zijn om zijn identiteit en tewerkstelling te bewijzen”. Gezien dit achteraf toch onvoldoende bleek, bewoog verzoeker “hemel en aarde om vanuit BELGIË alsnog bijkomende foto's in handen te krijgen”.

Dat verzoeker geen foto's kan voorleggen van zijn tewerkstelling in Jalalabad verklaart zich volgens verzoeker *“doordat verzoeker toen niet meer in opleiding was, maar effectief in dienst was getreden bij het Afghaanse leger na de succesvolle voltooiing van zijn training”* en omdat *“In dergelijke situatie van bittere ernst is het evident niet langer gepast om talloze foto's en video's te maken”*. Hij geeft aan dat hij tijdens zijn gehoor eveneens verklaarde *“dat hij na zijn effectieve indiensttreding geen tijd meer heeft besteed aan het nemen van foto's”*.

Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent wanneer hij precies zijn land van herkomst heeft verlaten, doet volgens verzoeker *“niets af aan het feit dat verzoeker reeds voldoende bewijst dat hij wel degelijk tewerkgesteld was bij het ANA aan de hand van zijn militaire documenten en talrijke foto's”*.

Verzoeker wijst erop dat hij een document voorlegt *“waarin wordt bevestigd door enkele dorpsoudsten dat hij ernstige problemen heeft met zowel de Taliban, als de Afghaanse overheid”*; hij acht zijn geponde vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker aldus aannemelijk.

2.1.1.2. In een tweede middel voert verzoeker een schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet *iuncto* de materiële motiveringsplicht, het gelijkheidsbeginsel en het zorgvuldigheidsbeginsel.

Verzoeker gaat in op de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, waarvan hij afkomstig is. Hij verwijst dienaangaande naar het EASO-rapport van 31 januari 2015, naar de toekenning van de subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal aan een Afghaanse man afkomstig uit de provincie Nangarhar, naar een bijdrage in Knack en Mo*magazine van april 2015, naar het Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse overheid van september 2014 en naar een krantenartikel *“ISIS affiliates set homes of Taliban fighters on fire in Nangarhar”* van 3 juni 2015. Verzoeker besluit dat *“deze actuele, meest recente, informatie bewijst afdoende objectief de toegenomen geweldssituatie in de regio van afkomst van verzoeker”*.

Vervolgens bespreekt verzoeker de veiligheidssituatie in Jalalabad, alwaar hij volgens de bestreden beslissing een intern vluchtalternatief zou hebben. Volgens verzoeker minimaliseert de commissaris-generaal de burgerslachtoffers. Hij verwijst hiervoor naar de informatie van Cedoca in het administratief dossier. Hij acht het *“werkelijk absurd en een negatie van de dagdagelijkse bloedige werkelijkheid in JALALABAD om enkel de voor haar bruikbare informatie uit dit COI Focus rapport te halen (m.o.o. weigering t.a.v. verzoeker) en het aantal burgerslachtoffers alsdan onder de mat te proberen vegen onder de stelling dat er slechts “soms burgerslachtoffers vallen” !?!”*. Verzoeker stelt dat Jalalabad bovendien een toenemend probleem van criminaliteit kent en dat *“ook dergelijk criminaliteit-gerelateerd gevaar dient in rekening te worden gebracht”*.

Verzoeker haalt nogmaals aan dat tot op heden wel degelijk nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan Afghanen afkomstig uit de provincie Nangarhar. Hij verwijst naar de zaak van R.H. *“dewelke een jonge Afghaan (van geboortjaar 1991) uitmaakt afkomstig uit de provincie NANGARHAR”* en aan wie op 17 november 2014 door de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming werd toegekend omwille van de actuele situatie in zijn regio van herkomst. Volgens verzoeker is R.H. *“perfect vergelijkbaar met verzoeker, zodat dit twee vergelijkbare situaties opleveren in het licht van het gelijkheidsbeginsel”*. Hij voert aan: *“Terwijl voor de jongeman R.H. de stad JALALABAD blijkbaar NIET als een redelijk intern vluchtalternatief wordt bestempeld op 17 november 2014 en hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend (terwijl de situatie er vandaag nóg gevaarlijker is blijkens de laatste meest bloedige aanslagen in JALALABAD), zou JALALABAD voor verzoeker WEL een redelijk intern vluchtalternatief bieden.”*. Het valt, aldus verzoeker, *“onmogelijk redelijk te verantwoorden dat voor verzoeker er wél een “veilig reëel binnenlands vluchtalternatief” voor handen is in JALALABAD, terwijl dit voor de heer R.H. (een jonge mannelijke taxichauffeur uit JALALABAD) niet bestaat waardoor deze wél subsidiaire bescherming verkrijgt”*. Verzoeker acht het discriminatieverbod en het gelijkheidsbeginsel geschonden gezien er voor het verschil in behandeling tussen verzoeker en R.H. geen redelijke verantwoording bestaat.

Waar de bestreden beslissing stelt dat verzoeker zich zou kunnen vestigen in Kabul, benadrukt verzoeker dat hij enkel in Kabul verbleven heeft in het kader van zijn tewerkstelling bij het ANA, maar dat hij geen familie of sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen in Kabul. Verzoeker verwijst naar de *“UNHCR Eligibility Guidelines”* van 6 augustus 2013, waarin gesteld zou worden dat een intern vluchtalternatief over het algemeen slechts als redelijk kan worden aanzien wanneer er bescherming

wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging, en dat het niet verantwoord is om iemand gedwongen terug te sturen naar een gebied waar hij geen sociaal netwerk heeft. Verzoeker haalt vervolgens aan uit een krantenartikel van De Standaard "Aanvallers Afghaans parlement doodgeschoten" van 22 juni 2015, een artikel van de BBC "Afghan conflict: Kabul civilians hurt in attack on Nato convoy" van 30 juni 2015 en een artikel van CNN "Suicide attacks target coalition forces, Afghan spy agency building" van 7 juli 2015. Uit deze artikels blijkt volgens verzoeker dat de situatie in Kabul "eveneens zeer onveilig is", dat de Taliban op heden een sfeer van dood en terreur zaait in de stad en er niet voor terugdeinst om burgerslachtoffers te maken en dat de bewering dat "de stad, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid is en relatief veilig" geen steek houdt.

Waar de bestreden beslissing stelt dat Jalalabad op een relatief veilige wijze toegankelijk is vanuit Kabul en dat verzoeker kan worden teruggedleid naar Kabul om dan via de "main road" over land van naar Jalalabad te reizen waar hij zich relatief veilig zou moeten kunnen vestigen, meent verzoeker dat deze "relatieve veiligheid" van de weg naar Jalalabad "een schromelijke onderschatting van de gevaarssituatie" betreft. Hij verwijst hiervoor naar de informatie in het administratief dossier en besluit: "Kortom, stellen dat de wegen in AFGHANISTAN veilig zijn (met 6.880 slachtoffers per jaar) is stellen dat AFGHANISTAN veilig voor burgerslachtoffers wegens oorlogsgeweld (met immers maar 2.959 slachtoffers per jaar) !?!" Verzoeker vat samen dat: "Indien de gevaren op de weg tussen KABOEL en JALALABAD én de gevaren in JALALABAD worden opgeteld ... terwijl andere vergelijkbare profielen als verzoeker wél subsidiaire bescherming verkrijgen ... is het duidelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dient verbroken te worden."

2.1.2. Stukken

Bij zijn verzoekschrift voegt verzoeker: "Gehoorverslag CGVS dd. 16 juni 2015", "EASO veiligheidsrapport dd. 31 januari 2015", "Knack & MO* Magazine april 2015", "Krantenartikel "ISIS affiliates set homes of Taliban fighters on fire in Nangarhar" dd. 3 juni 2015", "Krantenartikel De Standaard "Aanvallers Afghaans parlement doodgeschoten" dd. 22 juni 2015", "Artikel BBC "Afghan conflict: Kabul civilians hurt in attack on Nato convoy" dd. 30 juni 2015", "Artikel CNN "Suicide attacks target coalition forces, Afghan spy agency building" dd. 7 juli 2015" en "Toekening subsidiaire beschermingsstatus aan de heer R.H. (CG nr. 1121832Z) n.a.v. zijn meervoudige asielaanvraag op 25 juli 2014".

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad wijst erop dat hij inzake beslissingen van de commissaris-generaal over volheid van rechtsmacht beschikt. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95, 96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

2.2.3.1. De Raad hecht geen geloof aan het asielaanvraag van verzoeker, gezien: (i) verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling in Jalalabad reeds ongeloofwaardig werden bevonden door de commissaris-generaal op 30 augustus 2012, wat werd bevestigd door 's Raads arrest van 15 februari 2013 (RvV 15 februari 2013, nr. 97 258); (ii) de neergelegde zestien foto's weliswaar een begin van bewijs vormen van verzoekers opleiding/werk bij het ANA in 2005 te Kabul, doch de vaststelling niet wijzigen dat verzoeker zijn tewerkstelling bij ANA na 2005, meer specifiek de periode 2009-2011 te Jalalabad, niet aannemelijk maakt; (iii) verzoeker in het Verenigd Koninkrijk aangaf dat hij Afghanistan reeds in 2009 zou verlaten hebben richting Iran, vervolgens drie maanden in Turkije, vijf maanden in Iran en twee jaar in Griekenland zou verbleven hebben, alvorens in 2012 in België op te duiken en asielen aan te vragen, wat bevestigt dat het geenszins geloofwaardig is dat verzoeker in de periode 2009-2011 als soldaat voor het ANA te Jalalabad zou gewerkt hebben; (iv) verzoeker, zelfs indien er geloof zou worden gehecht aan zijn tewerkstelling bij ANA in Jalalabad, niet aannemelijk maakt dat hij persoonlijk het slachtoffer was van vervolgingsfeiten in de vluchtelingerechtelijke zin of er in het geval van een terugkeer naar Afghanistan aan blootgesteld dreigt te worden, daar hij tegenstrijdige verklaringen aflegde over de toedracht van de door hem aangehaalde problemen; (v) verzoeker niet aannemelijk maakt dat hij door de Afghaanse autoriteiten dreigt vervolgd te worden op verdenking van banden met de Taliban en medeplichtigheid bij de aanslag op het trainingscentrum van het ANA te Kabul in 2005, omdat hij dit tijdens zijn eerste asielaanvraag niet eens vermeldde en omdat hij niet kon aangeven waarom de Afghaanse autoriteiten hem, die maar één van de 800 aanwezige rekruten was, in het bijzonder zouden verdenken en waarom ze hem, zelfs als zouden ze hem in het vizier houden, nog vijf jaar carrière lieten maken bij het ANA alvorens hem in 2010 van spionage te beschuldigen; (vi) de neergelegde verklaring van de dorpsoudsten van Ghwaghiza geen objectieve bewijswaarde heeft, daar uit de informatie in het administratief dossier blijkt dat dergelijke documenten in Afghanistan vaak vals zijn en door de wijdverspreide corruptie erg eenvoudig tegen betaling te bemachtigen zijn, en daar duidelijk uit verzoekers verklaringen blijkt dat het document door zijn oom J. bekomen werd en bijgevolg makkelijk op basis van verzoekers verklaringen opgesteld kon worden.

Dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd omtrent wanneer hij precies zijn land van herkomst heeft verlaten, doet volgens het verzoekschrift "*niets af aan het feit dat verzoeker reeds voldoende bewijst dat hij wel degelijk tewerkgesteld was bij het ANA aan de hand van zijn militaire documenten en talrijke foto's*". De Raad stelt vast dat verzoeker weliswaar een begin van bewijs aanbrengt van zijn opleiding/werk bij het ANA in 2005 in Kabul, maar zijn tewerkstelling bij ANA na 2005, meer specifiek de periode 2009-2011 te Jalalabad, geenszins staft, noch met documenten, noch met geloofwaardige verklaringen. Alle foto's die verzoeker neerlegde tijdens zijn vorige en huidige asielaanvraag dateren immers van tijdens zijn opleiding in het trainingscentrum te Kabul in 2005 terwijl redelijk te veronderstellen dat hij, eens in vaste dienst nog meer foto's zou hebben genomen. Ten slotte werden verzoekers verklaringen over zijn tewerkstelling in Jalalabad in 2009-2011 reeds ongeloofwaardig bevonden in 's Raads arrest van 15 februari 2013. Ook blijkt uit het administratief dossier dat verzoeker in het Verenigd Koninkrijk zelf zijn aanwezigheid in Afghanistan na 2009 heeft ontkend en verzoeker legde tegenstrijdige verklaringen af over de problemen die hij zou hebben ondervonden na zijn tewerkstelling te Jalalabad.

2.2.3.2. In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A(2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953, in aanmerking worden genomen.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

2.2.4.1. Verzoeker heeft niet aannemelijk gemaakt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet. Verzoeker beroept zich voor de toekenning van de subsidiaire bescherming op dezelfde elementen als voor de vluchtelingenstatus. Noch uit verzoekers verklaringen noch uit de andere elementen van het dossier blijkt dat hij voldoet aan de criteria van artikel 48/4, §2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

2.2.4.2. In zijn verzoekschrift gaat verzoeker in op de veiligheidssituatie in de provincie Nangarhar, waarvan hij afkomstig is. Hij verwijst dienaangaande naar het EASO-rapport van 31 januari 2015, naar de toekenning van de subsidiaire bescherming door de commissaris-generaal aan een Aghaanse man afkomstig uit de provincie Nangarhar, naar een bijdrage in Knack en Mo*magazine van april 2015, naar het Algemeen Ambtsbericht van de Nederlandse overheid van september 2014 en naar een krantenartikel "*ISIS affiliates set homes of Taliban fighters on fire in Nangarhar*" van 3 juni 2015. Verzoeker besluit dat "*deze actuele, meest recente, informatie bewijst afdoende objectief de toegenomen geweldssituatie in de regio van afkomst van verzoeker*".

De Raad antwoordt dat de penibele situatie in verzoekers regio van herkomst als dusdanig niet wordt ontkend, maar dat verzoeker zich aan deze bedreiging kan onttrekken door zich in Jalalabad of Kabul te vestigen, waar hij over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt. Artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, *in casu* Afghanistan, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in vornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging. De Raad benadrukt dat uit artikel 48/5, § 3 van de vreemdelingenwet echter volgt dat er geen behoefte aan internationale bescherming is indien de asielzoeker in een deel van het land van herkomst geen gegronde vrees heeft voor vervolging of geen reëel risico op ernstige schade loopt, en hij op een veilige en wettige manier kan reizen naar en zich toegang kan verschaffen tot dat deel van het land, en redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij er zich vestigt.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan neemt de Raad het rapport "*UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of asylum-seekers from Afghanistan*" van 6 augustus 2013 in rekening. Het rapport geeft aan dat het aantal burgerslachtoffers op het gehele Afgaanse grondgebied sinds de tweede helft van 2012 gestegen is. Verder wordt vastgesteld dat het aantal veiligheidsincidenten van 2011 tot 2012 weliswaar gedaald is, maar dat er sinds begin 2013 sprake is van een stijging in het aantal incidenten veroorzaakt door AGE's. Daartegenover bevestigt het rapport nog steeds het bestaan van regionale verschillen in de veiligheidssituatie in Afghanistan, en maakt melding van een uitbreiding van het conflict naar het noorden van het land. Nergens in deze UNHCR richtlijnen wordt evenwel geadviseerd om voortgaande op een analyse van de algemene veiligheidssituatie aan elke Afgaan een complementaire vorm van bescherming te bieden. UNHCR benadrukt daarentegen dat elk verzoek om internationale bescherming op eigen merites dient beoordeeld te worden. Rekening houdend met het veranderlijke karakter van het conflict in Afghanistan dienen de asielaanvragen van Afghanen elk nauwgezet onderzocht te worden, dit in het licht van enerzijds de bewijzen aangevoerd door de betrokken asielzoeker en anderzijds actuele en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan. UNHCR wijst er op dat asielzoekers afkomstig uit "*conflict affected areas*" nood kunnen hebben aan bescherming omdat zij het risico lopen blootgesteld te worden aan een ernstige en individuele bedreiging van hun leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld. UNHCR adviseert dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in de gebieden waar er sprake is van een actief conflict volgende objectieve elementen in ogenschouw genomen worden om te bepalen of er sprake is van veralgemeend, willekeurig geweld: (i) het aantal burgers die het slachtoffer zijn van willekeurig geweld, waaronder bomaanslagen, luchtaanvallen en zelfmoordaanslagen; (ii) het aantal conflict gerelateerde incidenten; en (iii) het aantal personen die omwille van het conflict ontheemd werden. UNHCR benadrukt dat het aantal burgerslachtoffers en het aantal veiligheidsincidenten belangrijke indicatoren zijn voor het bepalen van de intensiteit van het voortdurend conflict in Afghanistan.

In de informatie in het administratief dossier, zoals toegevoegd door de commissaris-generaal, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Ook met andere indicatoren wordt er rekening gehouden, in de eerste plaats bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst, indien de hierboven vermelde indicatoren niet

voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen. Uit de analyse van de veiligheidssituatie door UNHCR blijkt weliswaar dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds begin 2013 verslechterd is, doch anderzijds blijkt dat het geweldsniveau en de impact van het conflict nog steeds regionaal erg verschillend zijn. Deze sterke regionale verschillen typeren het conflict in Afghanistan. Om die redenen dient niet alleen rekening te worden gehouden met de actuele situatie in verzoekers land van herkomst, maar ook met de veiligheidssituatie in het gebied van waar hij afkomstig is.

2.2.4.2.1. De Raad oordeelt op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker de algemene situatie in zijn regio van herkomst kan ontlopen door zich te vestigen in de provinciehoofdstad Jalalabad, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Jalalabad geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Verzoeker is een gezonde jongeman van 32 jaar, die Pashtou en Dari spreekt, en die tot op heden over een familiaal netwerk te Jalalabad beschikt, waaronder een oom en neef die hem hebben geholpen Afghanistan te verlaten. Verzoeker verklaarde bovendien zelf dat, indien hij geen problemen met de Taliban of de Afghaanse autoriteiten diende te vrezen (waaraan de Raad gelet op bovenstaande vaststellingen geen geloof hecht), hij zich probleemloos in Kabul of Jalalabad zou kunnen vestigen.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Jalalabad door Cedoca ("*EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan: Security Situation*" van januari 2015; "*COI Focus: Afghanistan: Veiligheidssituatie Jalalabad*" van 10 maart 2015; "*COI Focus: Afghanistan: Jalalabad: Aanslag op Kabul Bank 18 april 2015*" van 30 april 2015) blijkt dat het grootste aandeel van het geweld en de kern van het conflict in Afghanistan te situeren is in het Zuiden, Zuid-Oosten en het Oosten. De provincie Nangarhar behoort tot de oostelijke regio van Afghanistan. Inzake de veiligheidssituatie wordt vastgesteld dat de situatie in de steden, vooral de provinciehoofdplaatsen, sterk verschilt van deze op het platteland. In het bijzonder voor Jalalabad, één van de grotere steden in Afghanistan, wordt opgemerkt dat het geweldsniveau er erg verschillend is van de rest van de provincie Nangarhar. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Het gros van het geweld dat in Jalalabad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de Anti-Gouvernementele Elementen (AGE's) die in de stad actief zijn en er aanslagen plegen. Voor het uitvoeren van hun aanslagen maken de opstandelingen veelvuldig gebruik van de zogenaamde magnetische IED's (MIED's). Het doelwit van deze IED's zijn bijna zonder uitzondering de wagens van Afghaanse veiligheidsdiensten en hooggeplaatste overheidsmedewerkers. Daarnaast vonden er in Jalalabad ook enkele zelfmoordaanslagen en complexe aanslagen plaats. Deze aanslagen passen zonder uitzondering binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de grote steden in Afghanistan, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen "high profile"-doelwitten waarbij overheidsgebouwen, gebouwen van Afghaanse veiligheidsdiensten, en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale aanwezigheid gevisieerd worden. Uit de informatie in het administratief dossier blijkt voorts dat het merendeel van de conflictgerelateerde incidenten in Jalalabad IED-ontdekkingen, arrestaties en het ontdekken van wapenopslagplaatsen zijn. Hoewel dit inherent een groot potentieel inhoudt op gewelddadige incidenten, wijst dit vooral op de capaciteit van de Afghaanse veiligheidsdiensten om dergelijk geweld te voorkomen. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Jalalabad. Willekeurige aanslagen met veel burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet vaak voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de toename van het aantal aanslagen in Jalalabad. Ook de recente aanslag van 18 april 2015 (waarnaar verzoeker verwijst in zijn verzoekschrift) kadert binnen dit patroon. Hoewel bij deze zelfmoordaanslag verschillende burgerslachtoffers te betreuren waren, was het doelwit van de aanslag het Afghaanse veiligheidspersoneel en andere overheidsmedewerkers die aan de bank stonden aan te schuiven om hun loon af te halen. De impact van de beschreven aanslagen is niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Bovendien blijkt de stad een toevluchtsoord te zijn voor burgers die het geweld in andere districten en provincies ontvluchten. De Raad besluit dat er aldus geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten in Jalalabad en dat er actueel voor burgers in de stad Jalalabad geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

In zijn verzoekschrift bespreekt verzoeker de veiligheidssituatie in Jalalabad, alwaar hij volgens de bestreden beslissing een intern vluchtalternatief zou hebben. Volgens verzoeker minimaliseert de commissaris-generaal de burgerslachtoffers. Hij verwijst hiervoor naar de informatie van Cedoca in het administratief dossier. Hij acht het *“werkelijk absurd en een negatie van de dagdagelijkse bloedige werkelijkheid in JALALABAD om enkel de voor haar bruikbare informatie uit dit COI Focus rapport te halen (m.o.o. weigering t.a.v. verzoeker) en het aantal burgerslachtoffers alsdan onder de mat te proberen vegen onder de stelling dat er slechts “soms burgerslachtoffers vallen” !?!”*. Verzoeker stelt dat Jalalabad bovendien een toenemend probleem van criminaliteit kent en dat *“ook dergelijk criminaliteit-gerelateerd gevaar dient in rekening te worden gebracht”*. De Raad antwoordt dat de loutere beweringen en de verwijzingen naar bepaalde paragrafen in de informatie uit het administratief dossier niet aantonen dat deze informatie foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien hij nalaat enige andersluidende informatie aangaande Jalalabad voor te leggen. Het komt nochtans aan verzoeker toe om met concrete en objectieve gegevens aan te tonen dat de betreffende informatie niet correct is.

In zijn verzoekschrift meent verzoeker verder dat deze “relatieve veiligheid” van de weg naar Jalalabad *“een schromelijke onderschatting van de gevaarssituatie”* betreft. Hij verwijst hiervoor naar de informatie in het administratief dossier en besluit: *“Kortom, stellen dat de wegen in AFGHANISTAN veilig zijn (met 6.880 slachtoffers per jaar) is stellen dat AFGHANISTAN veilig voor burgerslachtoffers wegens oorlogsgeweld (met immers maar 2.959 slachtoffers per jaar) !?!”*. Verzoeker vat samen dat: *“Indien de gevaren op de weg tussen KABOEL en JALALABAD én de gevaren in JALALABAD worden opgeteld ... terwijl andere vergelijkbare profielen als verzoeker wél subsidiaire bescherming verkrijgen ... is het duidelijk dat de bestreden beslissing kennelijk onredelijk is en dient verbroken te worden.”*. De Raad stelt vast dat dergelijke risico's geen enkel verband houden met een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de vreemdelingenwet, met name wanneer het risico op ernstige schade bestaat uit een ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict (RvV 1 april 2015, nr. 142 608). Verder stelt de Raad vast dat uit de informatie in het administratief dossier (*“COI Focus: Afghanistan: Veiligheid op de weg voor burgers”* van 2 maart 2015) blijkt dat de stad Jalalabad via de internationale luchthaven van Kaboel en de weg tussen de Afghaanse hoofdstad en Jalalabad op een relatief veilige manier toegankelijk is. Uit deze informatie blijkt dat er op deze (druk door burgerverkeer gebruikte) weg slechts sporadisch sprake is van gewelddadige incidenten. De gevechten tussen IS en de Taliban hebben evenmin een impact op de veiligheid op de weg van Kabul naar de stad Jalalabad. Deze gevechten zijn immers geconcentreerd in de zuidelijke districten van de provincie Nangarhar, terwijl de weg ten noorden van Jalalabad Nangarhar binnenkomt vanuit de provincie Laghman.

2.2.4.2.2. De Raad oordeelt voorts op basis van de informatie toegevoegd aan het administratief dossier, die gebaseerd is op een veelheid aan bronnen, dat verzoeker de algemene situatie in zijn regio van herkomst kan ontlopen door zich te vestigen in de provinciehoofdstad Kabul, waar blijkens de informatie gevoegd aan het administratief dossier voor burgers actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict zodat er actueel voor burgers in Kabul geen reëel risico is op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet.

Uit een analyse van de veiligheidssituatie in Kabul door Cedoca (*“EASO Country of Origin Information Report: Afghanistan: Security Situation”* van januari 2015) blijkt dat nationale en internationale veiligheidstroepen prominent aanwezig zijn in de stad. De regering, het Afghaanse Nationale Leger (ANA) en de Afghaanse Nationale Politie (ANP) hebben de situatie in Kabul relatief goed onder controle. De stad is, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid en relatief veilig. Omwille van de hoge concentratie aan overheidsgebouwen, internationale organisaties, diplomatieke compounds, en internationale en nationale veiligheidsdiensten, verschilt de veiligheidssituatie in de stad Kabul van de situatie in de meeste andere Afghaanse districten en provincies. Het gros van het geweld dat in de hoofdstad plaatsvindt, kan toegeschreven worden aan de AGE's die in de stad actief zijn en er complexe aanslagen plegen. De terreuraanslagen die zij in de onderzochte periode pleegden, kaderen binnen het patroon dat zich de laatste jaren gevestigd heeft in de stad Kabul, met name complexe aanslagen die gericht zijn tegen “high profile”-doelwitten waarbij de internationale aanwezigheid en Afghaanse autoriteiten worden gevisieerd. Het geweld in de stad is voornamelijk gericht tegen overheidsmedewerkers, en dan in de eerste plaats veiligheidspersoneel en hun wagens. Hoewel de aard van het gebruikte geweld er voor zorgt dat er soms burgerslachtoffers vallen, is het duidelijk dat Afghaanse burgers geen doelwit zijn voor de opstandelingen in Kabul. Willekeurige aanslagen met veel

burgerdoden maar zonder aanwijsbaar doelwit komen niet voor in de stad. Dit patroon houdt nog steeds stand, ook tijdens de sterke toename van het aantal aanslagen in Kabul in de maanden juli en augustus 2014. Sinds begin 2014 viseren de opstandelingen weliswaar uitdrukkelijker civiele doelwitten waar westerlingen samenkomen, doch blijft het aantal burgerslachtoffers beperkt. Daar het geweld voor het overgrote deel gericht is op overheidsgebouwen, gebouwen van de Afghaanse veiligheidsdiensten en plaatsen met een internationale diplomatieke, militaire, humanitaire, supranationale of andere internationale aanwezigheid, ligt het aantal burgerslachtoffers in Kabul bijzonder laag. De impact van de hierboven beschreven aanslagen is verder niet van dien aard dat het inwoners van de stad dwingt hun woonplaats te verlaten. Het geweld in de hoofdstad Kabul is niet aanhoudend en eerder gelokaliseerd van aard; de impact ervan op het leven van de gewone Afghaanse burger is eerder beperkt. De Raad besluit dat er aldus geen gewag kan worden gemaakt van een situatie van "open combat" of van hevige en voortdurende of ononderbroken gevechten in Kabul en dat er actueel voor burgers in de stad Kabul geen reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de vreemdelingenwet is.

In zijn verzoekschrift benadrukt verzoeker dat hij enkel in Kabul verbleven heeft in het kader van zijn tewerkstelling bij het ANA, maar dat hij geen familie of sociaal netwerk heeft waarop hij kan terugvallen in Kabul. Verzoeker verwijst dienaangaande naar de "UNHCR Eligibility Guidelines" van 6 augustus 2013. De Raad antwoordt dat uit de "UNHCR Eligibility Guidelines" van 6 augustus 2013 blijkt dat een intern vluchtalternatief over het algemeen redelijk is wanneer er bescherming wordt geboden door familie, de gemeenschap of de clan of stam in de beoogde regio van vestiging, maar dat UNHCR tevens aanvaardt dat alleenstaande mannen en getrouwde koppels in bepaalde omstandigheden zonder ondersteuning van hun familie of hun gemeenschap kunnen leven in stedelijke of semi-stedelijke gebieden die onder de controle van de regering vallen en waar de nodige infrastructuur beschikbaar is om te kunnen voorzien in de elementaire levensbehoeften. *In casu* is verzoeker, zoals reeds gesteld, een gezonde jongeman van 32 jaar, die Pashtou en Dari spreekt, die in het verleden reeds enige tijd in Kabul heeft gewoond en die tot op heden over een familiaal netwerk te Jalalabad beschikt, waaronder een oom en neef die hem hebben geholpen Afghanistan te verlaten en die hem aldus ook zouden kunnen helpen in Kabul aan de slag te gaan en er een bestaan uit te bouwen. Verzoeker verklaarde bovendien zelf dat, indien hij geen problemen met de Taliban of de Afghaanse autoriteiten diende te vrezen (waaraan de Raad gelet op bovenstaande vaststellingen geen geloof hecht), hij zich probleemloos in Kabul of Jalalabad zou kunnen vestigen.

In het verzoekschrift wordt aangehaald uit een krantenartikel van De Standaard "Aanvallers Afghaans parlement doodgeschoten" van 22 juni 2015, een artikel van de BBC "Afghan conflict: Kabul civilians hurt in attack on Nato convoy" van 30 juni 2015 en een artikel van CNN "Suicide attacks target coalition forces, Afghan spy agency building" van 7 juli 2015. Uit deze artikels blijkt volgens verzoeker dat de situatie in Kabul "eveneens zeer onveilig is", dat de Taliban op heden een sfeer van dood en terreur zaait in de stad en er niet voor terugdeinst om burgerslachtoffers te maken en dat de bewering dat "de stad, net zoals bijna alle provinciehoofdsteden stevig in handen van de overheid is en relatief veilig" geen steek houdt. De Raad merkt op dat verzoeker er aan voorbij gaat dat een Cedoca-onderzoek verricht wordt door gespecialiseerde en onpartijdige ambtenaren, die zich steunen op talrijke objectieve bronnen. Het staat verzoeker vrij de aan het administratief dossier toegevoegde informatie te betwisten, doch het volstaat hierbij geenszins deze louter te ontkennen of tegen te spreken met berichtgeving over sporadisch geweld; verzoeker dient in deze zelf objectieve informatie aan te dragen die vermag de gegevens, analyses en conclusies uit de aan het administratief dossier toegevoegde dossier te weerleggen. Voor zover verzoeker zich beroept op de algehele situatie, zijn de door hem aangebrachte krantenartikelen onvoldoende om aan te tonen dat de situatie in de stad Kabul zou kunnen vallen onder artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet (RvV 20 juni 2008, nr. 12.887).

2.2.4.2.3. In zijn verzoekschrift stelt verzoeker dat tot op heden wel degelijk nog steeds de subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan Afghanen afkomstig uit de provincie Nangarhar. Hij verwijst meermaals naar de zaak van R.H. "dewelke een jonge Afghaan (van geboortjaar 1991) uitmaakt afkomstig uit de provincie NANGARHAR" en aan wie op 17 november 2014 door de commissaris-generaal de subsidiaire bescherming werd toegekend omwille van de actuele situatie in zijn regio van herkomst. Volgens verzoeker is R.H. "perfect vergelijkbaar met verzoeker, zodat dit twee vergelijkbare situaties opleveren in het licht van het gelijkheidsbeginsel". Hij voert aan: "Terwijl voor de jongeman R.H. de stad JALALABAD blijkt NIET als een redelijk intern vluchtalternatief wordt bestempeld op 17 november 2014 en hem de subsidiaire bescherming wordt toegekend (terwijl de situatie er vandaag nóg gevaarlijker is blijkens de laatste meest bloedige aanslagen in JALALABAD), zou JALALABAD voor verzoeker WEL een redelijk intern vluchtalternatief bieden." Het valt, aldus verzoeker, "onmogelijk redelijk te verantwoorden dat voor verzoeker er wél een "veilig reëel binnenlands vluchtalternatief" voor

handen is in JALALABAD, terwijl dit voor de heer R.H. (een jonge mannelijke taxichauffeur uit JALALABAD) niet bestaat waardoor deze wél subsidiaire bescherming verkrijgt". Verzoeker acht het discriminatieverbod en het gelijkheidsbeginsel geschonden gezien er voor het verschil in behandeling tussen verzoeker en R.H. geen redelijke verantwoording bestaat.

De Raad wijst er vooreerst op dat het gelijkheidsbeginsel vereist dat allen die zich in een zelfde feitelijke en rechtstoestand bevinden op gelijke wijze worden behandeld. De grondwettelijke regels van de gelijkheid en de niet-discriminatie, vervat in de artikelen 10 en 11 van de Grondwet, sluiten niet uit dat een verschil in behandeling tussen categorieën van personen wordt ingesteld, voor zover dat verschil op een objectief criterium berust en redelijk verantwoord is. Het bestaan van een dergelijke verantwoording moet worden beoordeeld rekening houdend met het doel en de gevolgen van de betwiste maatregel en met de aard van de ter zake geldende beginselen. Het gelijkheidsbeginsel is geschonden wanneer er geen redelijk verband van evenredigheid bestaat tussen de aangewende middelen en het beoogde doel. De voormelde garanties gelden ook wanneer een verschil in behandeling wordt ingesteld ten nadele van vreemdelingen die zich in België bevinden (RvS 17 juli 2002, nr. 109.418). Het gelijkheidsbeginsel en het non-discriminatiebeginsel kunnen derhalve slechts geschonden zijn indien de verzoeker met feitelijke en concrete gegevens aantoont dat in rechte en in feite gelijke gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling.

De Raad benadrukt verder dat een verzoek om internationale bescherming op individuele basis plaatsvindt en daarbij rekening wordt gehouden met, onder meer, alle relevante feiten in verband met het land van herkomst op het tijdstip van de beslissing, met de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde stukken en met de individuele situatie en persoonlijke omstandigheden van verzoeker. Elke aanvraag dient met andere woorden individueel te worden onderzocht waarbij de aanvrager op een voldoende concrete manier dient aan te tonen dat hij een gegronde vrees voor vervolging of een persoonlijk risico op ernstige schade loopt. Bij de beoordeling van het intern vluchtalternatief moet rekening worden gehouden met de algemene omstandigheden in dat deel van het land én met de persoonlijke omstandigheden van de asielzoeker. *In casu* werd verzoekers leeftijd, taalkennis, vorige verblijfplaatsen en familiaal netwerk in overweging genomen om tot het besluit te komen dat verzoeker over een veilig en redelijk vestigingsalternatief beschikt in Jalalabad of Kabul, alsook verzoekers eigen verklaring dat, indien hij geen problemen met de Taliban of de Afghaanse autoriteiten diende te vrezen (waaraan de Raad gelet op bovenstaande vaststellingen geen geloof hecht), hij zich probleemloos in Kabul of Jalalabad zou kunnen vestigen. De beslissing van de commissaris-generaal inzake R.H. (toegevoegd aan het verzoekschrift) werd genomen rekening houdend met de specifieke persoonlijke kenmerken van R.H.. Verzoeker toont geenszins aan dat zijn situatie in rechte en in feite gelijk is aan die van R.H. en dat deze gevallen ongelijk werden behandeld zonder dat er een objectieve verantwoording bestaat voor deze ongelijke behandeling. Het gelijkheidsbeginsel werd niet geschonden.

2.2.5. Volledigheidshalve merkt de Raad nog op dat de commissaris-generaal krachtens artikel 57/6 van de vreemdelingenwet geen rechtsprekende maar een bestuurlijke rechtshandeling neemt, waarop het gezag van gewijsde niet van toepassing is. Ten overvloede merkt de Raad nog op dat verzoekende partij in het Verenigd Koninkrijk op 22 mei 2014 veroordeeld werd tot 3 jaar en 3 maanden voor verkrachting wat mogelijk zou kunnen leiden tot de toepassing van artikel 55/4 al.1, c) van de vreemdelingenwet. Het administratief dossier bevat geen informatie over de vervroegde vrijlating, noch of de Dublin overdracht deze vervroegde vrijlating heeft in de hand gewerkt. Hoe dan ook in het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoont.

2.2.5.1. Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, §1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op tweeëntwintig juli tweeduizend vijftien door:

mevr. K. DECLERCK,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

K. DECLERCK